

Csernai Mihály

Ha már így szót kaptam, ezt muszáj vagyok elmesélni

Parti Nagy Lajos A hét asszonya című novellájából kiindulva, azt átdolgozva, szétdolgozva, összedolgozva

Előadja: Pascu Tamara

Na, tessék szépen arrébb fáradni, vagy akkor ha nincs semmi magánál, fizessen. Mit nézelődget? Nyolcezer, az nem a világ vége, kisanyám. Hogy mi? Hogy interjú? Velem? Minek? Hát, fel se öltözttem itt ünnepi ruhába, pedig ha ezt tudom, kinyalom magam, mint szarospista nevenapjára.

No, akkor kis kezeiket csókolom szaporán, meghoztam a tartalmat, úgybizony. Kontent, ahogy mifelénk mondják. Ahogy mondom, ott, mifelénk, a Józsefvárosba, ott úgy mondják, kontent. Hogy mi volt a kérdés, aszongya, beszéljek magamról, mutakozzak be magamtól, hogy akkor most velem így mi is van, meg ki vagyok meg ilyenek, azt' mér? Megyek a lapozgatós magazinba hétasszonyának, készül rólam néhány portré meg miegymás, ott fogok feszíteni fesztelenül, én mondom, Jucikám meg majd irigykedik. Mer' ő szokott, a Juci, minden nap olvasgatja a magazintot, de én tudom ám, hogy csak a szudoku érdekli meg a lottószámok. Ő ilyen közgazdász típus, csak a számok érdeklik, én mindig mondom a Jucinak, hogy te Juci, neked közgazdásznak kéne lenned, van neked egy ilyen bensőséges viszonyod a számokkal, én mondom. Az meg röhög. Olyankor én is röhögök. Mert amúgy nem úgy vagyunk mink, hogy számolgatunk, nem tartozik szigorúan a munkaköri leíráshoz. Pedig lottószámolvasgatásból Jucikám annyi bónuszt kapna, hogy abból koldul, aztán úgy él belőle élete végéig, mintha a lottót nyerte volna meg. De azt nem nyeri soha, csak a számokat olvasgatja. Mindegy, elkalandoztam, asszem.

Hogy mire vágyik a hét asszonya? Ejsze, így mondják mifelénk, a Józsefvárosban, hogy ejsze, hogy arra vágyok, hogy egyszer felszállok arra a kurva villamosra és nincs rajta senki. Egy lélek se. Elvergődök vele egyik végállomástól a másikig, aztán másiktól az egyikig és nem száll föl egy lepcsesszájú szarfaszú utas se, én mondom. Mer' amelyik nem szarfaszú, az lepcsesszájú. Amelyik meg nem lepcsesszájú, az szarfaszú. Punktum, nincs átmenet. Jó, hát értem én, hogy ilyen nem mondunk, majd kisípolják. Vagy kivágják, hát minek figyeljek a számra, ha egyszer én vagyok a hét asszonya. Hát az se véletlen. Kuriózum vagyok, tetszik érteni, felveszem a karszalagot, és én vagyok az atyaúristen. Vagy atyaúristennő. Atyanő. Na. Hát minek vitatkozol, verjem beléd, én most ezt úgy mondom, hogy a karszalag, az hatalom. Ott áddogálnak az utasok, néznek, mint borjú a kurva anyjára, felszedem a szalagot, aztán egyből dolguk akad. Engem nem tudnak átverni ezek. Okos a hétasszonya, én mondom, meg így mondják mifelénk, Józsefvárosba, hogy gógyis. Gógyija van. Gógyimógyi. Ugyehogy. Szalag a karon, egyik fütykőrész, a másik a kurva mobilját nyomkodja, a harmadik addig

vihorászott, most bekussol és elkezd nézelődni. Ne rebegtesd a pilláidat, kisanyám, jegyeketbérleteket, aztán haladjunk. Mit áj em norvédzsien, te kertislag, norvég az öregapád fasza, itt magyaráztál az előbb arról, hogy tíz éve bliccelsz a négyhaton, mert sosincs kaller, mi. Mit nézel, mondom neki olyankor, ne nézzél, most legyen nagy a szád. Ne fussál, úgyis utolérlek. Na, akkor nyolcezer a helyszínen, irodába' befárad, úgy máris csak tizenhat, írom a csekket, milyen névre. Petőfi Sándor, az, persze, hát vigyen el téged is a picsába a havasi cincér, mutasd azt a személyit. Nincs nálad. Mer' tudniillik, sosincs náluk, bliccelni azt tudnak meg ájemnorvédzsien meg Petőfisándor, mert hülyének vagyok nézve, pedig a Jucikát is meg szoktam verni szudokuban, pedig ő közgazdász típus, ej, de büszke lesz rám.

Mi a siker? Hát, én azt nem tudom, egyszer a sógorom unokahúga volt a bikinis luvnya a Fülesmagazinba, ott pózolt a skandináv rejtvény előtt, ő volt, aki kitakarja a megoldást; büszke voltam rá, vettem néhány példányt, oda is adtam a Jucusnak, az meg húzta a száját, hogy ebbe se szudoku, se lottószám, hát baszomanyád, téged se lehet boldoggá tenni. De én büszke voltam, meg a család is, azóta is mindig mondom a sógoromnak, hogy te, mondd már meg a Rékácskának, hogy olyan büszke vagyok rá, hogy csak na, a Rékácska meg nem áll velem szóba, mert szégyell. Szégyellik, hogy én tisztességes munkát végzek, jegyeketbérleteket, ne tartsd fel a sort, mi a neved – hát ez is munka. Ezt is végezni kell valakinek, ugye, hogy igen, hát mondom én, ha engem kérdezel. A siker relatív, én mindig azt mondom, mámint nyilván nem mindig, szoktam én mondani azért mást is, túlzásokba nem is akarok esni, nem úgy kell ezt elképzelni, hogy odamegyek korareggel az öltönyös főszerhoz hogy kezitcsókolom, jegyeketbérleteket, a siker relatív, hát pislogna is az élére vasalt nadrágiában az a kis fokhagymaseggű. Én mondom. Minden reggel ott van a villamoson, én meg odamegyek, kedvesen rájamosolygok, hogy jóreggelt, uram, ő meg mindig olyan egykedvűen előveszi a bérletét. Sokáig úgy voltam vele, csak meg akarom büntetni, hogy a nevét megtudjam, mer' amíg nem tudtam, hogy hívják, volt egy ilyen elméletem, teóriám, ahogy Józsefvárosba' mondjuk, hogy határozottan olyan feje van, mintha Szabó lenne a neve vagy Kovács, nem tudom, ilyen snassz neve lehet annak az élre vasalt kis szoknyapecérnek. Mer' egy igazi nő megérzi azt, ha vibrál a levegő. S ezzel a Szabóval mi csak úgy forrunk. Ahogy forgatja azokat az óriási szemeit, és sóhajt, mindig óriásit sóhajt, mer' pontosan tudja, hogy jönni fogok és nem ússza meg aznap reggel se a közeledésem, hát én meg jövök, nyomulok, mikor reggeli műszak van, én mindig tudom, hol kell felszállni, hogy nédda, megint belebotlok, micsoda véletlen. Szabó úr. Vagy Kovács. Egyszer tényleg így hívtam, hogy jóreggelt Szabó úr, annyit mondott csak, hogy Zimmermann, hát tudod hova menjél a hülye német neveddel. Oda, bizony, a Boráros térig, ahol minden reggel leszállsz, menjél, dolgozzál, Zimmermann, vissza se nézzél rám, egyszer úgyis megbüntetlek. Hát de nincs az embernek szíve ilyesmihez, ha egyszer megbabonázza egy férfiember, hát nézzék, mekkora

szívem van nekem is, az is úgy dobog ezért a Zimmermannért, hogy még azt is elnézem neki, hogy nem snassz neve van.

Én, kérem, komoly nő vagyok. Egy hölgy vagyok a szakmán belül, ezt akárkitől megkérdezheti. Jucikámmal ezen is szoktunk röhögni, hogy te Jucika, nézz már ránk, hát úgy nézünk ki, mint aki benéz, azt' mégis nekünk van itt a legtöbb gógyink, ha szigorúan vesszük. Jucika is röhög ezen, az bizony, aztán elmereng a szudoku előtt. Egyszer ül, nem hiszed el, én se hittem el, csak aztán megláttam, Jucika ül tizenöt perce a magazin fölött, én már böködöm, hogy indulni kell, leráz, azt mondja, nem lehet. De Juci, bazmeg, már elment a hattizenötös, ezen rajta kéne lennünk, ha nem büntetünk, nincs jutalék. Leráz, azt mondja, nem lehet. Jól van, Juci, de akkor legalább induljunk el, útközbe majd visszatérsz rá. Nem, azt mondja, nem lehet, mert még nincs meg az az egy szám ottan, és akkor nem tud továbbmenni. Miért, mi lehet? Hát, lényegébe' bármi, mondja a Juci, üres még az a négyzet. Akkor írd oda bármit, basszalak tarkón, csak induljunk már, jóvan, mondj egy számot egytől kilencig. Mondtam, hogy hét. Juci beírta, hogy hét, és beszartam, nem hittem el, hát hét volt a megoldás. Te se hiszed el, mer' én se hittem el, ugye, mondom. Juci röhög, annyit mond, ha cigány lennél, mehetnél a piacra kártyát vetni, te jós, mondja, aztán röhög a Juci, ne cigányozz már le, mondom neki, Juci meg bököd, nem cigányozlak, kisanyám, csak viccelek, hogy itt jószolsz nekem aztán beválik, te, hát legyél már ilyen, ne viselkedjé' így. Nem viselkedek én sehogy, Jucikám, végezném a munkám. Te istenáldotta tehetség, azt mondja nekem a Juci, hát ilyen jó barátnők vagyunk, hogy csakúgy illet mond, én mondom, meg is lepődtem, nemmondom, simogatta a hiúságomat rendesen a Juci. Mondom, ő egy közgazdász alkat.

JUCIKÁM¹

*Jövök, mint a huzat, egy kész tornádó,
Ha találkozol velem, kell egy vérellátó.
Röhögök, a sztorijaid így motiválnak,
Ketten együtt betöltünk egy kész mozivásznat.*

*Jucikám, te istenáldotta tehetség,
Jucikám, ó, bárcsak teveled lehetnék.
Jucikám, felszáll az utas és úgy bánssz vele, ahogy kell
Jucikám, te se, én se vagyunk egy fotómodell,
Jucikám, ezt neked, baszódj meg, de a legnagyobb szeretettel.*

*Az utasok félnek, ha meglátják a karszalagom,
Mint egy nagyra nőtt willendorfi, olyan az én alakom.
Kora reggel zakatolva rám ömlik a krémkávé,
Csak az jut eszedbe, ha rám nézel, hogy baszódjon meg a békávé.*

¹ Zene és szöveg: Csernai Mihály

*Jucikám, azt mondd, a hajam nem áll már olyan jól nekem,
Én csak azt remélem, a dicséreted egyszer elnyerem,
Jucikám, az utasok bunkók, én meg el vagyok keseredv'
A gyomrom ilyenkor felfordul, és mindenhol jön a nedv:
De veled együtt, Jucikám, még szarul lenni is életkedv.*

Képzeljék, hát ha már így szót kaptam, ezt muszáj vagyok elmesélni. De hogy úgy tényleg, nem haragszanak meg, ha kihasználom az alkalmat, hogy megmondjam, hogy az a fekete pulcsis, szőke hajú kis lófasz, te, egyszer el leszel kapva. Ezt így tessék leírni nyugodtan, hogy el lesz kapva. Mechwart liget, felszáll az a kis lófasz, de meglát ám, megismer, tudtam, hogy nincs jegye. Na, zárul az ajtó, kisapám, most mit csinálsz, Jucival közrefogjuk, a csávó meg pislog, mint szar a szatyorban, hogy na, most mi lesz, Juci megpróbál kedveskedni, de én tudom, hogy az ilyenekkel nem lehet, most nem úszod meg, mindig látlak és sosincs jegyed meg bérleted se, mer' lusta vagy megvenni, aztán meg panaszkodsz, hogy szar a békává. Hát kis szaros, először is, a békává meg a békáká az két külön cég, ne hasonlítsd az avokádót a hókéhez leszelszíves, másrészt, ha nem fizeted ki az árát a jegynek, akkor nem fejlődik a szolgáltatás, te kurtafarkú malac. Na, mi lesz, nézem, most lesz itt valami akció, a csávó helyezkedik, aztán csak leugrik a Széna téren. Nem engedem el, mondom, utána. Futok ezzel a vizes lábammal, egészen feldagadt, fogjákmeg, fogjákmeeeeeg, az emberek meg röhögnek, elengedik a csávót, mer' azok is bunkó szemetek mind, álljál meg te geci, ne rohanjál, hát hova rohansz, te istenbarma. Mé' nincs jegyed soha? Visszakullogok a villamosra, Juci ordítva röhög, hova futsz te hülye, azt mondja. Kitalál valamit mindig, hogy basznád meg a hülye indokaidat, kiabál az ember, hogy szégyellje magát azzal a gülü szemeivel, mit pislogsz, te halfejű buzi, igen, rólad beszélek. Az én kezembe' van a hatalom, ne magyarázzál vissza, 'potkívánok, jegyeketbérleteket, ne szaladjál, kiscsávó, mert kigáncsollak, baszlakeherbe, mit röhögsz? Majd nem röhögsz, mikor majd utolérlek, elkaplak, aztán kezdedbe nyomom a csekket, te, bekented magad nevetgéssel, hogy nem tudsz elmaradozni ezzel a kuncogásoddal, ne löködj, te barom, ne taszágálj, én kérem hivatalos szervnek minősülök, baszományád.

Ne káromkodjak annyit, elnézést. Majd kivágjátok.

Mit üzenek az embereknek? Ne legyenek bunkók. Mer' annyi bunkó ember van, mint Marci Hevesen. Én mondom, én így mondom, mind így mondjuk Józsefvárosba', hogy annyi ilyen bunkó, bunyevác, féregházi faszjancsi van a környéken, hogy nem győzzük a Jucival. Hú, hát pedig Juci, ha ránézek, egyből beszarok, olyan félelmetes, mint egy házi cickány, mióta festi a haját, azóta pláne. Megy a fodrászhoz, aszongya a Juci, fessed be, legyen vörös, a fodrász meg befesti neki lilára. Elnézte a színeket, vagy én nem tudom, mi történt, Juci kiverte a balhét, én csak kiröhögtem, te úgy nézel ki, Juci, ebbe a lila hajba', mint valami anime, az meg pislog. A-ni-me, Jucus, értsd már meg, fene a jó dolgot, Juci

meg nem, ő nem toleráns azóta, volt fodrász – nincs fodrász, úgy bezáratta egy lendületből, neki ne basszák el a haját, legyenek szívesek, hát nem járkálhat úgy a villamoson. Így se veszik komolyan az utasok, most gondoljanak csak bele, odamegy egy ilyen cickányarcú lilahajú képződmény, hát az utasok csak pislognak rá, azt se tudják, honnan szabadult meg hogy mikor. Meg megyek olyankor én is, mert a baj ugye nem jár egyedül, két nő, hát most gondoljanak bele, nézzenek ránk, két ilyen nő, akiknek aztán az égegyadta világon semmi más dolguk nincs, mint hallgatni ezeket a pislogókat. Mer' hülyének vagyok nézve azér', mer' jegyellenőrök. Mer' a négyhaton még nem láttál kallert, hát most látsz, és akkor mi lesz? Hogy egy nő miért van ebbe a szakmába', hát most miért ne lehetnék én kaller, vagy autószerelő, vagy amit éppen akarok, mi? Örülj, hogy még nem fejletelek ketté vagy én vagy a Juci, pedig Juci feketeöves tékvandós, csak mióta gerincsérve volt, nem ugrál annyit. Tudjátok mit? Basszátok meg mind, mert azt gondoljátok, én majd gyenge leszek és nem lesz erőm leütni, mint vak a poharat. Hát, lesz erőm, ne aggódj. Úgyhogy ezt üzenem annak a szőke fikatúrónak, hogy vigyázzon, kivel játszadozik. Ilyen nő nincs még egy ebbe a városba'. Elkapom, ne aggódjon. A Zimmermannnak is ezt üzenem, csak kicsit más hangsúllyal, lágyan, gyengéden, mint éjjeli fíng a takaró alatt, úgy, hogy szálljon a füledbe, te, Zimmermann, hogy egyszer felmondok én is a békávénál és akkor majd leülök melléd, és bámulok ki az ablakon a vállad fölött, ahogy elszáguld mellettünk a Corvin negyed, hm, micsoda gyönyör a sugárban okádó hajléktalan, ugye, Zimmermann? Hogy ezt itt most együtt éljük át? Ahogy él és mozog ez a város? Mester utca, ahogy megjelennek azok, akik a Móriczra mennek, de elnézted a számot, öregem, ez a négyes, de ezt nem most fogod észrevenni, hanem amikor már késő lesz és akkor majd káromkodhatsz, bizony, azért az ötperc sétáért az Allétól, te, lusta állat. De ez mind nem érdekel, Zimmermann, mert majd akkor beléd karolok, és hagyom, hogy hadd vigyen minket a lábunk, leszállok veled, és megyek utánad, megyek, pont jó irányba mész a kettes villamosra, le tudunk szállni az OBI-nál, pont jó lesz, úgyis kell vennünk még polcokat meg vízmértéket. Hogyhogy hova, Zimmermann, kérdezném akkor tőle, értetlenül, csodálkozva, hát a gyerekszobába. Hogy honnan tudom, hogy az OBI felé megy? Ezt hagyjuk most, kérem, nem tartozik ide.

Én már el is neveztem a gyerekeinket, az egyiket Szabó Tibornak fogják hívni, a másikat meg Kovács Fruzsínának, ej, hát hogy néz az ki, hogy Zimmermann Tibor. Hogy veszik azt majd komolyan az életbe'? Az én fiamat. Jó napot, Zimmermann Tibor vagyok, mondja majd az a gyerek, aztán meg röhögnek rajta, némmá, micsoda német neve van ennek a Tibornak, meg visszakérdeznek mindig az okmányirodába', hogy írják? Az, hogy Szabó, az egyszerű, arra nem kérdeznek vissza, az nem ilyen cifraság. De ez a Zimmermann, ez de hülye név. Z-vel van, mondja majd a Tibor szégyenkezve, a sorbanállók meg csak forgatják a szemeiket, hogy már megint egy ilyen idióta tartja fel a sort, Z-vel írom, mondja majd a Tibor, a Tibike, mert így fogom becézni, hogy Tibike. Akkor minek mondod C-vel? Mert C-vel mondják, azért, mert német, szégyenkezik majd a

Tibor, hogy annak a hülye apádnak miért nem adott snassz nevet az ég. Zimmermann, hogy neked milyen jól áll az a zakó, amit reggelente hordasz, el kéne vinned a tisztítóba, mert van rajta pár ilyen zsírpecsét, hát Zimmermann, hova jársz te ebédelni? Girosz, azt mondom, a fenébe már, Zimmermann, hát ilyen úri névhez nem girosz jár, különben sincs tisztító a környéken, el kell menni a körútra, mer' az van oda legközelebb, te, Zimmermann, elviszem majd én a zakódat a tisztítóba, ne foglalkozz te azzal, vigyázz addig a Tibikére meg a Fruzsínára, nem lehet azokat a gyerekeket csak egy pillanatra magukra hagyni. Hogy abba a lenyalt hajadba kapjon bele a déli szél, mert mindig lehúzkod az ablakot a villamoson, egészen megfájdulok a hidegtől, de nem szólok semmit, mer' neked ez az ideális hőmérséklet. Mert te melegvérű vagy, Zimmermann, vagy csak állandóan ugyanazt a zsírpecsétes zakót veszed fel reggelente, télen-nyáron az van rajtad, apukám, hát vegyél magadnak kabátot, van is nekem arra időm, te, Zimmermann. Mondom a nevedet, egészen megszokom, lesz gyerekünk, ne aggódj, én készen állok rá, az anyaságra, de ahhoz először le kell szállnunk az OBI-ban, mert a közös életünket ott kell elkezdeni lakberendezni. IKEA, persze hogy, mert úrigyerek ez a Zimmermann, ő nem elégszik meg egy sima cipőtartóval, legyen neve annak a cipőtartónak, minek neki név, te, hát ráarakod a cipődet, ugyanúgy megtartsa, akkor is, ha OBI-s, akkor is, ha Vöjnmöjnen. Na, ne haragudj már meg rám, ráérünk még, ne aggódj, majd hazafelé beugrunk abba az OBI-ba, nyitva van az este hatig, nem kell aggódni. Csak ne legyen ennyire snájdig ez a Zimmermann, miért nem hívhatnak téged Kovácsnak vagy Szabónak, snasszabb lennél, boldogabb lennék, és Tibikének se kéne szégyenkeznie az okmányirodában. Eldobom érted az özvegyi karszalagot, vagy valami ilyesmit írt Petőfi, én nem tudom, nem vagyok irodalmár, ezen a héten is csak négy Petőfit büntettem, én csak egy békavéellenőr vagyok, szóval Zimmermann, tőled is, jegyeket, bérleteket.

KOVÁCS KATI – HA LEGKÖZELEBB LÁTLAG²

*Ha legközelebb látlak, már nem figyelek rád,
Nem fordulok utánad, megyek csak tovább.
Ha nem vagy, úgysem jó,
Itt vagy, úgysem jó.
Akkor miért tegyem,
Egyszer már illene rendbe hoznom az életem.*

*Ha legközelebb látnál,
Neked se lesz vidám.
Ha rosszabb lesz a vártnál,
Nem az én hibám.
Fordulj csak másfelé,
Nézd a házakat, vagy a kék eget,*

² Zene: Koncz Tibor | Szöveg: Szenes Iván

*De sose gondoldj arra, hogy én szerettelek!
Hogy hol romlott el, nem számít már
,Hogy mi volt a baj, nem számít már.
De nem mindegy még ma sem,
Hogy bírod-e nélkülem,
Ha lesz erőd, hogy egyszer ezt megmondd nekem!
Ha legközelebb látlak, már nem figyelek rád,
Nem fordulok utánad, megyek csak tovább.
Ha nem vagy, úgysem jó,
Itt vagy, úgy sem jó
Akkor mit tegyek?
Majd megpróbálok mindent, hogy elfelejtselek.*

S töletek is, hé. Attól még, hogy riport van. Na nehogy már ez felmentést jelentsen, akkor most tessék leszállni, helyszíni nyolcezer vagy akkor két napon belül fizess ki valamelyik ügyfélközpontban. Vagy tudod mit, jó, elengedlek, most az egyszer, de meg ne lássalak itt többet, mert előjön belőlem a tékvandós. Jucinak is elmúlik a sérve, azon ne múljon, te kurtizán, na takarodj innen. Interjúztató a tököm, ez is csak meg akarja úszni a helyszínit. Pedig nyócezer, az nem a világ vége.

Vége.